

ни и охранителни мѣрки. Тѣй на примеръ, тѣ докарали отъ Габрово¹⁾ една рота войска, начело съ Азми бей, която денонощно бдѣла и паграудѣла въ и извънъ града.

Въпреки, обаче, и тѣзи мѣрки на властѣта, подготовката на въстанието е следвала своя нормаленъ ходъ, и никакъвъ инцидентъ или какъвто и да било другъ фактъ отъ страна на българитѣ не е далъ поводъ на турската властъ да обвини открито българитѣ въ непокорство и бунтъ, и вследствие на това, да вземе нѣкои по-строги и по-крути мѣрки спрѣмо тѣхъ. И, може би, нищо лошо не е щѣло да се случи до последния моментъ, т. е. до обявяването на въстанието, ако неосторожността и голѣмата патриотическа амбиция на ръководителя на дѣлото, Ст. Пешевъ, не били предизвикали преждевременно властѣта къмъ враждебни действия спрѣмо нѣкои отъ по-първитѣ комитетски хора, и се е осуетило по такъвъ начинъ избухването на въстание то въ града.

Работата се е състояла въ следното: въ срѣдата на м. априлъ Централниятъ Р. Комитетъ въ Горна-Орѣховица²⁾ е поискалъ отъ всѣки Комитетъ да напрати свои представители за общото събрание, което щѣло да се състои на 27 априлъ, за опредѣляне деня на всенародното българско въстание. За цѣлѣта С. М. Р. К. е биль опредѣлилъ Никола Драгошиновъ, като човѣкъ, който е ималъ известни търговски връзки съ околнитѣ градове и села (Н. Драгошиновъ се е занимавалъ съ отоларство) и, следователно, не е могаль да бжде подозрѣнъ отъ турцитѣ.

Председателя, обаче, на Комитета Ст. Пешевъ, който въ всѣка революционна и борческа акция е искалъ да бжде пръвъ, тоя пжтъ, безъ да вложи нуждната съобразителностъ за практическия изходъ на дѣлото, се наложилъ на цѣлия Комитетъ и заедно съ единъ отъ най-близкитѣ си другари, Иванчо К. Устабашиевъ, на 24 или 25 априлъ наелъ бричката на севливеца Ст. Чобана и заминалъ за

¹⁾ Въ това време въ Габрово, гдето турцитѣ сж смѣтали, че ще бжде центъра на въстанническитѣ действия въ Северна България, е квартирвала цѣла дружина турска войска.

²⁾ Следъ разтурването на Търновския Р. Комитетъ презъ м. августъ 1875 г. поради предателството на комитетския членъ Андрея Момчевъ, последниятъ е биль подновенъ въ Горна-Орѣховица. За апостоли на този комитетъ били назначени лицата: Стефанъ Стамболовъ, Христо Караминковъ и Георги Измирлиевъ. Македончето, а за помощници: Христо Ивановъ Книговезеца и Тодоръ Кирковъ. Съ този именно комитетъ сж се сноцавали всички останали комитети въ България, а последния — съ Ц. Р. К. въ Гюргево.